

rederen, vil kunne straffes, og bestemmelsen er derfor overflødig. Hertil kommer, at den hidtidige bestemmelse synes at gøre udtømmende op med, hvem strafansvar kan pålægges, således at de almindelige regler herom fraviges. Dette er imidlertid næppe heldigt, for selv om der i de i praksis forekommende tilfælde normalt kun vil blive tale om at straffe fører og reder, kan det ikke udelukkes, at der i særlige tilfælde kan være behov for at straffe andre.

Stk. 5. Bestemmelsens første led svarer til SL § 1, stk. 5, og andet led erstatter ordene i SL § 1, stk. 4, „med de undtagelser, som følger af internationale overenskomster“, der må anses for mindre klare, men som formentlig indeholder et forhånds-samtykke fra folketinget til fiskeriministeren til at indgå overenskomster af den pågældende art, med den virkning, at overenskomsterne automatisk transformeres til dansk ret. Bestemmelsen foreslås nu udformet således, at den foruden at indeholde et forhåndstilsagn til indgåelse af internationale overenskomster giver bemyndigelse for fiskeriministeren til at udfærdige de nærmere bestemmelser til gennemførelse af overenskomsterne.

Stk. 6. Til dette stykke er med visse redaktionelle ændringer overført bestemmelserne fra lov nr. 237 af 10. juni 1960. Da der ikke ses at foreligge særlige årsager til, at de bestemmelser, som kan foreskrives for lystfiskeriets udøvelse og for andre udenlandske statsborgeres adgang end skandinaviske til at drive lystfiskeri af heromhandlede art på dansk fiskeriterritorium, skal ske ved kongelig anordning, er fastsættelsen af bestemmelserne foreslået overladt til fiskeriministeren.

Den hidtidige bestemmelse i SL § 1, stk. 6, hvorefter der ved kongelig anordning kan fastsættes regler for, hvorledes fremmede fiskerifartøjer, som sejler eller ankrer på dansk fiskeriterritorium, har at forholde sig, er ikke genoptaget i forslaget, idet bestemmelsen, der ikke har været bragt i anvendelse, ikke ses at have større praktisk betydning. Bestemmelsen, der ikke er begrænset til fiskerimæssige forskrifter, men omfatter forskrifter af enhver art, er i øvrigt så vid, at den også ud fra principielle synspunkter må volde betænkeligheder.

Til § 2.

Stk. 1. Der henvises til bemærkningerne til § 1, stk. 3. Efter at afløsning har fundet sted af samtlige ålegårdsrettigheder og særlige rettigheder til fiskeri på søterritoriet, jfr. lov nr. 178 af 23. juni 1956, er klarhed skabt over omfanget og karakteren af sådanne stadigt gældende rettigheder, som staten

indtil rettighedernes endelige bortfald udnytter ved udleje. En henvisning alene til de af afløsningsloven omfattede rettigheder samt til det særlige østersregale giver således en udtømmende vejledning med hensyn til de varigere indskrænkninger i den almindelige adgang til fiskeri på dansk fiskeriterritorium, som følger af særrettigheder til fiskeri.

Det bemærkes herved særligt, at de i afløsningslovens § 1, stk. 2 nævnte bundgarnsstader tilhørende staten og de herligeledes nævnte sildevoddrætssteder, jfr. SL § 10, ikke mere har praktisk betydning og særlige beskyttelsesbestemmelser med hensyn til disse derfor overflødiges.

Stk. 2. Pkt. 1 svarer til SL § 23, stk. 3. Medens adgangen til at iværksætte forbud hidtil alene har omfattet rødspætte-, torske- og andre vod, har man fundet det rigtigt fremtidig at åbne adgang til iværksættelse af forbud mod ethvert fiskeri, som kan tænkes at blive til skade for den udsatte fiskeyngel eller sættefisk.

Pkt. 2 svarer med enkelte redaktionelle ændringer til SL § 22.

Pkt. 3. Bestemmelsen, der giver grundlag for iværksættelse af et mere rationelt muslingeopdræt, er ny. Fiskeribiologiske forsøg og erfaringer fra udlandet, særlig Holland og Tyskland, har vist, at udlægning af muslinger på bestemte områder (banker) i sådant kvantum, at de forhåndenværende føderessourcer udnyttes rationelt, kan have betydelige økonomiske fordele. En sådan foranstaltning kræver imidlertid, at der skabes sikkerhed for, at den i passende kvalitet og kvantum på bankerne udlagte muslinge yngel skånes for forstyrrelser og indgreb, særligt sådanne, som forvoldes af andet fiskeri. Man har dog ikke ment, at opdræt bør kunne iværksættes på andre områder, end sådanne, hvor andet fiskeri ikke drives, eller hvor dette er af underordnet betydning i forhold til muslingefiskeriet og mulighederne for udvikling af dette, ligesom det påpeges, at væsentligere offentlige interesser ikke må tale herimod. Der tænkes her f. eks. på sikringen af byernes spildevandsudledning på den i teknisk og økonomisk henseende mest hensigtsmæssige måde.

Man er klar over, at en udvikling af dansk muslingefiskeri på denne basis må forudsætte en nærmere kontrolordning, således også med hensyn til kvalitet og kvantitet af den udlagte yngel og at en sådan kontrol, udøvet f. eks. af fiskerikontrollen, vil blive forbundet med visse udgifter. Det foreslås derfor, at en afgift for eneretten til muslingeopdræt kan opkræves til dækning heraf.